

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1329/23
22.11.2023. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Ирене Трифуновић Радуловић и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Станко Грујичић, адвокат из Београда, Бранкова 18, против туженог Републике Србије – Министарства финансија – Управа царина и Републике Србије – Министарства унутрашњих послова, кога заступа Државно правобранилаштво из Београда, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 21836/20 од 29.09.2022. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 21836/20 од 29.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21836/20 од 29.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 354.203,62 динара са законском затезном каматом почев од 29.09.2022. године, као дана пресуђења, до исплате и то износ од 175.000,00 динара на име накнаде материјалне штете на возилу, износ од 179.203,62 динара на име накнаде материјалне штете због обавезе плаћања пореза, као неоснован.

Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.09.2022. године, као дана пресуђења, до исплате на име накнаде нематеријалне штете и то износ од 150.000,00 динара на име претрпљеног психичког бола, износ од 150.000,00 динара на име претрпљеног страха, као неоснован.

Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени

да тужиоцу солидарно исплате износ од 3.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.09.2022. године, као дана пресуђења, до исплате на име накнаде материјалне штете у виду измакле добити, као неоснован.

Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.500,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане одлуке применом члана 386 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама) Апелациони суд је нашао да је жалба неоснована.

У поступку пред првостепеним судом није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП на коју овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбеним наводима указује на битну повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник возила “Opel” тип “Agila” рег. Ознака ..., произведено 2002. године, бр.шасије ..., бр.мотора ... У Смедеревској Паланци је 26.10.2015. године извршена контрола у саобраћају ББ у својству возача предметног возила и том приликом контролисано возило је упућено на технички преглед, када је утврђено да није технички исправно, те је искључено из саобраћаја до престанка разлога због којих је искључено, а све применом члана 287 став 1 и 2, 289 став 1 тачка 1, 289 став 3, 290 став 3, 291 став 3, 175 став 1 ЗОБС. На основу члана 292 став 5 и 175 став 1 ЗОБС овлашћено службено лице је истог дана од возача привремено одузело регистарске таблице, које возач, односно власник возила може преузети након што се утврди да су престали разлози због којих је возило искључено. Наведено возило са таблицама, кључевима од контакт браве и саобраћајном дозволом одузето је од тужиоца 26.10.2015. године о чему је сачињена потврда о привремено одузетим предметима.

Царинарница Крагујевац је 29.06.2017. године Прекршајном суду у Смедереву против тужиоца поднела захтев за покретање прекршајног поступка зато што је извршио прекршај из члана 297 у вези члана 292 став 1 тачка 3 Царинског закона Републике Србије (“Сл. гласник РС”, бр. 18/10...29/15). Пресудом Прекршајног суда у Смедереву, Одељење у Смедеревској Паланци II – 11 Пр 3276/17 од 05.11.2018. године окривљени, овде тужилац, ослобођен је од одговорности да је 26.10.2015. године у Смедеревској Паланци био у поседу и државини путничког моторног возила марке “Opel” тип “Agila” са бр. Шасије ..., регистровано у Републици Србији са рег. Ознакама ... на његово име, са бројем мотора по саобраћајној документацији ..., али у које је уграђен мотор ..., који не припада предметном возилу и за који мотор није поседовао документацију о пореклу и основу стицања, иако је имајући у виду дате околности (држање и употреба стране робе – мотора уграђеног у возило без доказа о пореклу) морао знати да се ради о роби која није пријављена царинским органима и да

над истом није спроведен царински поступак поступајући супротно члану 63 Царинског закона, чиме би учинио прекршај из члана 296 у вези члана 292 став 1 тачка 3 Царинског закона, те га је суд применом члана 250 став 1 тачка 3 Закона о прекршајима, ослободио од одговорности јер нема доказа да је учинио прекршај за који се терети.

Тужиоцу су 31.03.2020. године полицијски службеници ПС Смедеревска Паланка предали следеће предмете: једно путничко возило марке “Opel” тип “Agila”, бр.шасије ..., бр. Мотора ... без регистарских ознака, које је регистровано на име АА из ..., једну саобраћајну дозволу ... издату за путничко возило марке “Opel” тип “Agila” и два кључа од контакт браве и врата возила са привеском за наведено возило. Возило је враћено по допису Министарства финансија – Управе царина – Царинарнице Крагујевац ИП 04ЕВ-72/17 Б-2026/2 од 11.03.2020. године.

С обзиром на утврђено чињенично стање, првостепени суд је применом члана 154, 155, 172 и 200 став 1 Закона о облигационим односима одбио тужбени захтев тужиоца. У конкретном случају, према становишту првостепеног суда, постојао је основ сумње да је тужилац учинио прекршај из члана 296 у вези члана 292 став 1 тачка 3 Царинског закона, па су радње одузимања предметног возила тужиоцу са таблицама, кључевима од контакт браве и саобраћајном дозволом морале бити предузете и против тужиоца је морао бити покренут прекршајни поступак. Како су тужени били у обавези да у складу са законом предузму наведене радње, то нема неправилног и незаконитог рада органа тужених, па самим тим не постоји обавеза тужених да тужиоцу накнаде евентуално насталу штету, односно тужилац није доказао да постоји основ за накнаду штете, а то је незаконит и неправилан рад органа тужених којима је тужиоцу штета учињена.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и Апелациони суд.

Жалбени наводи тужиоца којима се оспорава оцена изведених доказа су неосновани јер је по налажењу овог суда, првостепени суд правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези, а затим је на основу резултата целокупног поступка (члан 8 ЗПП), дао јасне разлоге о томе које чињенице сматра доказаним.

Одредбом члана 172 став 1 Закона о облигационим односима, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Из садржине цитиране законске одредбе, а супротно жалбеним наводима тужиоца, произлази да то што је од тужиоца привремено одузето предметно возило, које му је потом враћено, није довољно за закључак да су органи туженог, у конкретном случају, поступали супротно одредби члана 172 ЗОО. За утврђивање права тужиоца на накнаду штете на возилу, штете због обавезе плаћања пореза, штете у виду измакле добити, као и нематеријалне штете релевантно је да ли су органи туженог поступали незаконито или неправилно приликом доношења решења о привременом одузимању имовине у

складу са чланом 172 ЗОО, односно постојање узрочне везе између вршења дужности службеног лица и проузроковане штете и да је штета наступила због незаконитог или неправилног рада државног органа.

Како су у поступку контроле у саобраћају ограни туженог били овлашћени да тужиоцу одузму возило које је због техничке неисправности искључено из саобраћаја, а против тужиоца је вођен прекршајни поступак (јер се број мотора по саобраћајној дозволи разликује од броја мотора који је уграђен у његово возило), док су тужиоцу одузети предмети враћени након што је у прекршајном поступку ослобођен од одговорности, жалбени суд, такође, цени да у конкретном случају, не постоји незаконит или неправилни рад органа туженог јер нису поступали супротно закону, другом пропису или општем акту, нити су пропустили да примене закон, други пропис или општи акт, а такође, нису ни својим чињењем или нечињењем противно уобичајеном начину обављања делатности, неправилно радили, штетећи правима и интересима неког лица.

Указивање на евентуално погрешно тумачење прописа од стране органа тужене (осим што се према изведеним доказима не може се сматрати незнањем односно непознавањем прописа, како се то у жалби наводи), као и на неблаговремено предузимање службених мера и радњи органа туженог, (јер је тужилац 2014. године стекао предметно возило, које је одузето тек 2016. године), не може бити од утицаја на другачије одлучивање, с обзиром да из утврђених чињеница, према становишту жалбеног суда не произлази да су резултат намере или непажње из члана 158 ЗОО.

Остали наводи жалбе су били предмет оцене, али како нису од значаја за доношење другачије одлуке нису посебно образлагани.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом чалана 153, 154 и 163 ЗПП.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић